

Városi keresztút

Virágvasárnap, 2020

Az élő kenyér keresztútja

Vendégségben
a Bárány lakomáján

FOGADÓ ÉNEK

d
Ki - rá - lyi zász - ló jár e - löl,
Ke-reszt-fa tit - ka tűn - dö-köl, Melyen az é - let
hal - ni szállt, S megtör-te hol - ta a ha-lált.

2. Kegyetlen lándzsa verte át Gonosz vasával oldalát,
S mely szennyet, vétket eltörölt: Belőle víz és vér ömölt.
3. Az ősi jóslat, ím, betelt, Mit a hű Dávid énekelt:
„Az Úr, halljátok, nemzetek, Kereszten trónol köztetek.”
4. Rajtad tündöklük, drága fa, Királyi vérnek bíbora.
Ő, választott jeles faág, Ki szent testét karoltad át!
5. Világ bűnének zálogát Te hordoztad, te boldog ág.
Az ellenség gonosz fejét Megváltónk rajtad zúzta szét.
6. Szentháromság, dicsérjenek, Üdvösség kútja, mindenek!
Legyen győzelmünk, add meg ezt, A diadalmas szent kereszt!
Venantius Fortunatus 530-609 (Vexilla regis prodeunt).

ÉNEK A KERESZTÚTHOZ

Jé-zus, vi-lág Megvál- tó - ja, Üd-vös-sé-gem meg-a-
dó - ja, Meg-fe - szí-tett Is - ten Fi - a,
Bűnömnek fán függő dí - ja: Jé-zus, add, hogy hozzád
tér - jek, Ve-led hal-jak, ve - led él - jek!

2. Szent kereszteden kereslek, Szomorú szívvel szemlélek, Mert így gyógyulást reménylek. Moss meg szent véredben, s élek! Jézus, add, hogy hozzád térjek, Veled haljak, veled éljek!
3. Engem ily nagy szerelmedből, Végy hozzád szent kegyelmedből! Vegyek erőt keresztedből, És végbúcsút bűneimtől! Jézus, add, hogy hozzád térjek, Veled haljak, veled éljek!
4. Engem, bűnöst, kérlek, ne hagyj, Halál rabját kínra ne adj, Sőt ha eljő majd halálom, Szent jobboldra engedj állnom! Jézus, add, hogy hozzád térjek, Veled haljak, veled éljek!

Latin himnusz után (Salve, mundi salutare).

Bevezető imádság

Kegyelem néktek és békesség, Istentől, a mi Atyánktól, aki úgy szerette ezt a világot, hogy az Ő Egyszülött Fiát adta, hogy ha valaki hisz Őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen. Ámen.

Urunk, Jézus Krisztus, több mint 1000 éve, hogy magyar néped elindult azon az úton, amelyre szántad: a kereszténység útján. Nem véletlenül mondtad, hogy aki Téged akar követni, annak mindennap fel kell vennie a keresztjét, mert csak úgy bizonyul tanítványodnak.

Szent István királyunk idején őseink is felvették keresztet a keresztséggel együtt. De Te, Uram, velünk voltál és velünk vagy küzdelmeinkben, szenvedéseinkben, eleséseinkben.

Most a Te szenvedésed tükrében nézzük önmagunk életét, és keressük, mit kívánsz tőlünk ma, hogy méltók legyünk nevedet viselni, és kereszteddel dicsekedni. Töltsd el lelkünket bűnbánattal, de szent reménységgel is, hogy azzal a hittel járjuk földi küzdelmeink útját, hogy veled együtt nem csak a szenvedésben, de a dicsőségben is részünk lesz.

Felajánljuk keresztutunkat szeretetünk jeleként mennyei Atyánknak, önmagunkért, élőkért, és hálás szívvel gondolunk mindazokra, akik századok során nemcsak küszködtek, de meg is haltak hazánkért, a mi életünk jobbrafordulásáért, függetlenségünkért és megmaradásunkért. Szeretnénk magasba emelni áldott keresztet és koronás nemzeti zászlónkat, és így könyörögni a szenvedésekben kiérdemelt diadalért, hazánk feltámadásáért.

Fogadd el ezt a keresztutat engesztelésül szeretett hazánkért és magyar népünkért. Ámen.

1. PILÁTUS HALÁLRA ÍTÉLI JÉZUST

Pilátus ismét összehívta a főpapokat, a véneket és a népet, s így szól hozzájuk: „Elém vezettedek ezt az embert mint a nép lázítóját. Jelenlétetekben kihallgattam, de az ellene felhozott vádak közül nem találtam egyben sem vétkesnek.” – De azok nem tágítottak, hanem egyre elszántabban, egyre hangosabban üvöltöttek, hogy feszítse keresztre. Erre Pilátus úgy határozott, hogy enged követelésüknek. Szabadon engedte hát kérésükre azt, aki lázadás és gyilkosság miatt került börtönbe, Jézust meg kiszolgáltatta nekik akaratauk szerint. (Lk 23,13-14; 23-25)

Ott állsz, Urunk, gyáva bírád előtt... körülötted ellenségeid, a felbőszített és félrevezetett nép és a lefizetett hamis tanúk... De Te nem védekezel, hanem némán vállalod sorsodat: a szenvedést.

Felettünk is hányszor ítéltetek igazságtalanul! Hányszor taposott rajtunk Nyugat és Kelet, hányszor lett földönfutóvá a magyar, hogy „nem lelé honját a házában” és a világban. Hányszor hullottak el „legjobbaink a hosszú harc alatt”, hányszor kezdtünk újra hazát építeni... De ahogy Te, Uram, vállaltad a sorsod, mi is vállaljuk magyar sorsunkat... vállaljuk múltunkat, építjük jelenünket és akarjuk a Tőled elgondolt jövőnket.

Tudjuk, hogy nem hangzatos szólamokat, nagy szavakat vársz tőlünk, hanem ezeknél nehezebbet: az igaz és tevékeny hűséget Hozzád és a hazánkhoz!

2. JÉZUS VÁLLÁRA VESZI A KERESZTET

*„Átvették tehát Jézust,
Ő pedig maga vitte a keresztet,
és kiért az úgynevezett Koponya helyhez,
amelyet héberül Golgotának neveznek.”
(Jn 19,16b)*

*„...Jézus ezt mondta tanítványainak:
»Ha valaki énutánam akar jönni,
tagadja meg magát,
vegye fel keresztjét és kövessen engem.«”
(Mt 16,24)*

Krisztus szenvedéstörténete valóságos szenvedés: az Ember Jézus Krisztus vért verejtékezve, rettegve imádkozik a Gecsemáné-kertben, lelki gyötrelmeket és rettenetes testi fájdalmat él át, s végül roskadozva viszi a keresztet, a kegyetlen kínzóeszközt kivégzése helyére. Tudjuk azonban, hogy az Isten Fia önként vállalt szenvedése is ez.

„Ki mindent kézen fogva tart, megfeszíttetni így akart” – fogalmazza meg ezt a titkot egyik régi énekünk. Az önmagát megüresítő Fiú Isten, aki szolgálai formát vett fel, a keresztet érettünk vette a vállára. Érettünk, az embervilág megváltásáért mutatta be a szenvedés, a kereszthordozás és keresztalál szent áldozatát.

Az Úr Jézus Krisztus bennünket, kései tanítványait is példája követésére hív. Arra, hogy magunkat háttérbe helyezve – magunkat megtagadva – vállaljuk a nehézségeket, akár a szenvedést is. Nem öncélként, hanem a másik ember megsegítése érdekében: családunk, saját közösségünk, a reánk bízottak és minden arra rászoruló: a betegek, az idősek, a szegények, a megbélyegzettek, a menekültek szolgálatában.

Életünk keresztjeinek a hordozása ma is nagyon nehéz. Merítsünk erőt Krisztus Urunk kereszthordozásra hívó szavából és szent példájából keresztjeink elviseléséhez. És erősödjünk meg újra és újra az Ő megtöretett teste és kiontott vére szent jegyei által az Úrvacsorában, a másokért vállalt áldozatkész szolgálatban értelmet nyert, örömteli Krisztust követő életre.

Imádkozzunk!

Úr Jézus Krisztus, aki felvetted érettünk a keresztet, adj erőt Igéd és a Szentlélek által mindennapi keresztjeink hordozásához. Erősíts meg bennünket, hogy meglássuk körülöttünk a szenvedőt és áldozatkészen tudjuk szolgálni egyénként és közösségként minden fájdalom enyhítését. Áldd meg életünket, egyházi közösségeinket, városunkat, népünket és a népeket, és Urunk, adj békességet a mi időnkben a földön. Ámen.

3. JÉZUS TALÁLKOZIK ÉDESANYJÁVAL

„és ezt mondta anyjának, Máriának: Íme, ő sokak elesésére és felemelésére rendeltetett Izráelben, és jelül, amelynek el-lene mondanak, – a te lelkedet is éles kard járja majd át –, hogy nyilvánvalóvá legyen sokszív gondolata.”

(Lk 2,34-35)

A Az anyák fájdalmának és titkának állomása ez. Az anyák sorsának megszentelése ez az állomás. Az anya a szíve alatt hordott magzatot fájdalommal hozza világra. Azonban fájdalomra örömmel fordul, amikor meghallja gyermeke sírását. Ez az első titka az anyáknak. Az anyák szíve aggódó fájdalommal van tele, amikor látják gyermekük betegségét, fájdalmát, lelki gyöt-rődését, vagy mások bántják gyermekét. Anyánk úgy tud mellettünk lenni, hogy néma jelenléte már gyógyít és vigasztal. Ez az anyák másik titka.

De az anyák legnagyobb fájdalma, ha elveszítik gyermeküket. Nemcsak, ha meghal, hanem ha bűnben él vagy hátat fordít a szülői szeretetnek. Ám az anyák ilyenkor sem hagyják magukra gyermekeiket, lélekben utánuk mennek, és első szóra visszafogadják őket. És ez az irgalmas megbocsátó szeretet az ő legnagyobb titkuk. Ne éljünk vissza vele, ha kell, éljünk vele.

4. CIRENEI SIMON SEGÍT JÉZUSNAK A KERESZTET HORDOZNI

*„Az egyik arra menő embert, a cirenei Simont, Alexander és Rufusz apját, aki a mezőről jött, kényszerítették, hogy vigye a keresztjét. Amilyen bőven kijut nekünk Krisztus szenvedéseiből, olyan bőven lesz részünk Krisztus révén a vigasztalásban is.”
(Mk 15,21 b–22; 2Kor 1,5)*

A szeretet valódi megnyilvánulása nem a szavakban, hanem a tettekben fedezhető fel igazán. Cirenei Simon nemcsak szóban, hanem tettekben is megmutatta, mi lakik a szívében. Az összeroskadó Jézusnak ő volt az, aki segíteni tudott. Nem János, a kedves tanítvány, aki legjobban szerette Jézust, és aki boldog lett volna, ha segíthet, hanem egy idegen. Simon először talán kényszerből, utóbb éppen a Jézustól kapott kegyelemből a tevékeny szeretet érzésével veszi vállára a súlyt. Ez a látható segítség az, amit Simon Jézusért és önmagáért megtesz. Mégis János láthatatlan segítsége: teljes odaadása és szeretete nagyobb erőt jelent Jézus számára. Ez a szeretet az, ami örömforrás volt az utolsó vacsorán, ami enyhíthette a Júdás árulása fölött érzett fájdalmát, és ami segített hordozni eucharisztikus keresztjét.

Az eucharisztia erőforrás a szeretet tetteivel kapcsolatban is. Vajon valóban felfedezem-e a szentmise tevékeny ünneplésében, a gyakori szentáldozásban ezt a mélységes erőforrást? Az oltáriszentségben jelen lévő Jézus Krisztus! Segíts, mint Simont, hogy a veled való eucharisztikus találkozások megerősítsenek a tettekben megmutató szeretetben! Segíts, hogy mint János, tudjam másoknak is tanítani és tanúsítani a szeretet teljességét. Ámen.

5. JÉZUS ELESIK A KERESZTTTEL

„Jézus azt mondta nekik: Én vagyok az élet kenyere: aki énhozzám jön, nem éhezik meg, és aki énbennem hisz, nem szomjazik meg soha.” (Jn 6,35)

Jézus ereje fogytán van, nem bírja a hatalmas terhet. Azonban újra és újra feláll, és tovább viszi kereszttjét. A mi erőtlenségünket, gyengeségünket mutatja meg ez az esemény is. Megnyugtató ugyanakkor az a tudat, hogy nem a saját botlásaim feletti bűnbánat érzése biztosít arról, hogy eltöröltenek bűneim, örök életem van, és hogy Jézus áldozatát és szeretetét magaménak tudhatom. A tény, hogy eszem a kenyérből és iszom a borból, igen, ennek a pusztta ténye hirdeti minden más bizonyossággal és meggyőződéssel szemben, hogy eleséseim ellenére Krisztus megváltásának száz százalékban részese lehetek, s akik köröttem ugyanúgy ott vannak, ők a testvéreim mind.

Amikor Jézus a benne való hitről beszél, nem újabb feladatot vagy megugrandó akadályt állít elénk, hanem éppen leszállít minden elvárást, elhárít minden akadályt, kitárja kezét, rámutat a borra és a kenyérrre, és azt mondja, „vegyétek, egyétek” és „igyatok ebből mindnyájan”.

Imádkozzunk!

Uram! Nem vagyok méltó arra, hogy hajlékomba jöjj, de segítségedre szorulok és vágyódom kegyelmedre. Nem is bízom semmi másban, mint abban a drága ígében, amellyel asztalodhoz hívsz, és ígéred, hogy bűneim bocsánatát kapom tested és véred által. Uram! Nem kételkedem ígédben: cselekedjél velem irgalmad szerint. Ámen.

6. JÉZUS MEGHAL A KERESZTEN

Az egyik megfeszített gonosztevő káromolta: „Nem te vagy a Messiás? Szabadítsd meg hát magadat és minket is.” A másik ellenben feddő szavakkal rászólt: „Nem félsz az Istentől, hiszen te magad is ugyanazt a büntetést szenveded? Mi ugyan joggal szenvedjük tetteink méltó büntetését, de ez semmi rosszat sem tett.” Aztán hozzá fordult: „Jézus, emlékezzél meg rólam, amikor eljössz uralmaddal.” Erre ő így felelt: „Bizony mondom neked: ma velem leszel a paradicsomban.” A hatodik óra táján sötétség támadt az egész földön. A kilencedik óráig tartott. A Nap elsötétedett és a templom függönye középen kettéhasadt. Jézus akkor hangosan fölkiáltott: „Atyám, kezedbe ajánlom lelkemet.” Ezekkel a szavakkal kilehelte a lelkét. (Lk 23,39-46)

*„Élő vagy, Isten, és meghaló a fán, Óh, meztelen halott, és élő Istennek Igéje”
„Megnyitotta az Éden bezárt ajtaját, Amikor a gonosztevő odaadta a kulcsot, ami ez:
Emlékezz meg rólam” „Miféle erő világosított meg téged, ó lator?
Ó, örök Világosság, mely megvilágosítja a sötétben lévőket!
A kereszten kitérte karjait, hogy átölelje a föld határait. Mert ez a Golgota, a föld közepe.
Most Hozzád szól szavam: bocsásd meg mindazt, ami az elme lehomályosult szeme miatt történt, és így emlékezz meg rólam. Nem azt mondom, hogy cselekedeteimre emlékezz, mert attól rettegek..
Emlékezz meg rólam, útítársadról! De nem azt mondom, hogy most emlékezz meg rólam, hanem amikor eljutsz Országodba. (Lk 23,42)*

(Jeruzsálemi Szt. Kirillosz)

Keresztutunknak a végére értünk. Urunk, Jézus Krisztus szenvedésének tükrében magyar hazánk kálváriáját is végigjártuk. A Te sorsod a mi sorsunk is, Urunk! De hisszük, hogy nemcsak a szenvedésben, de a feltámadásban is! Ezért szálljon feléd egyetemes imádságunk: a Miatyánk.

Mi Atyánk, aki a mennyekben vagy, szenteltessék meg a Te neved, jöjjön el a Te országod, legyen meg a Te akaratod, amint a mennyben, úgy a földön is. Mindennapi kenyerünket add meg nekünk ma, és bocsásd meg vétkeinket, miképpen mi is megbocsátunk az ellenünk vétkezőknek, és ne vigy minket kísértésbe, de szabadíts meg a gonosztól, mert tied az ország, a hatalom és a dicsőség mindörökké. Ámen.

Elbocsátó áldás:

„Áldjon meg téged az Úr, és őrizzen meg téged! Ragyogtassa rád orcáját az Úr, és könyörüljön rajtad! Fordítsa feléd orcáját az Úr, és adjon neked békességet!” (4Móz 6,24-26) Ámen.

Áldjon meg benneteket a mindenható Isten, az Atya, a Fiú és a Szentlélek! Ámen.

Kiadó: Főnix Rendezvényszervező Közhasznú Nonprofit Kft.

Felelős kiadó: Bódor Edit

Szerkesztés, fotó, grafika: Tiszántúli Református Egyházkerület

Debrecen, 2020